

staar i en Situation som denne, bruger Undskyldninger, som ikke er helt rigtige.

Som man ser, omtaler Bestyreren kun et enkelt Tilfælde, og man har ikke undersøgt, om Olsen har faaet Penge eller Naturalier til Gengæld, men han har altsaa haft Fordele deraf. Jeg har undersøgt, hvori disse Fordele bestaar, og jeg kan sige, at i det ene opklarede Tilfælde — og der findes ikke andre end dette ene — hænger det saaledes sammen, at Olsen har en mangeaarig Ven, som er Husmand og bor udenfor Nakskov By, og denne Bekendt har ganske rigtigt modtaget noget rigeligt Rocaffald i Forhold til, hvad han egentlig skulde have, og har til Gengæld udført noget Reparationsarbejde for Olsen, idet denne Husmand tillige er Skomager foruden, at han har sit lille Jordbrug.

Andet og mere er ikke oplyst i denne Sag, hvorom der er skrevet hundredvis af Avisartikler i Landets Blade, og hvorom den højtærede Indenrigsminister har haft Lejlighed til at holde en meget stor Tale i dette høje Ting. Jeg tror, at alle vil indrømme, at det hele er noget elendigt Fedteri, saa meget mere som det er paaviseligt, at der ingen Sinde har været udvist nogen særlig Højtidelighed med Rocaffaldet paa Sukkerfabrikken. Det hænder meget ofte, at Roedykerne faar mere, end der egentlig kan tilkomme dem, fordi der altid er rigeligt af det. Men jeg gentager: Der er ingen, der vil, og ingen, der har taget denne Mand i Forsvar for, hvad han har gjort. Man indrømmer hans Fejl, og da denne var konstateret, maatte den paagældende forlade sin Plads som Hjælpekassens Formand. Han har i øvrigt, synes jeg, haft tilstrækkeligt Besvær af denne Sag. Thi foruden hvad der er oplyst i dette høje Ting, og foruden de mange Artikler, der er skrevet i Aviserne om det, har han nu været arbejdsløs i et Aarstid, og endvidere er der stillet ham i Udsigt, at efter mine Udtalelser her kan han risikere noget forfærdelig slemt kriminelt. Jeg synes derfor, at de Par Støvlesaaler er betalt rigeligt af ham.

Den højtærede Minister bebrejdede mig, at jeg, da Sagen blev mig forebragt af Redaktør Haugner, gjorde for lidt ud af det. Jeg skulde nærmere have undersøgt, om Olsens Benægtelse af at have gjort noget ulovligt var rigtig eller ej. Jeg kan ikke indrømme dette. Fordi en Redaktør, hvis Upaalidelighed og Forlorenhed jeg nøje kender, retter en Beskyldning mod en socialdemokratisk Tillidsmand, falder det mig selvfølgelig ikke ind imod denne Mands Benægtelse at tro paa Red-

aktøren; dertil er jeg virkelig ikke naiv nok. Men dertil kommer, at jeg havde den allerbedste Grund til at tro, at Bestyreren paa Sukkerfabrikken ikke ansaa Olsen for uegnet til at have et offentligt Tillidshverv. Der skete nemlig kort Tid efter, at Redaktør Haugner havde udtalt sig for mig om denne Sag, dette, at Olsen paa ny blev udpeget til Nævning. Han blev altsaa anset for hæderlig nok til at dømme andre i alvorlige Retssager; han sidder maaske den Dag i Dag som Nævning og afgiver sin Kendelse om, hvorvidt en eller anden er Forbryder eller ikke. Han er Nævning i dette Øjeblik. Og hvem tror man har sørget for, at han blev Nævning en Maanedes Tid eller to efter, at dette var opklaret paa Sukkerfabrikken? Jo, den, der sørgede for, at han blev Nævning, var netop Bestyreren for Sukkerfabrikken, som selv havde opdaget hans Fejl og havde været hos Redaktør Haugner og fortalt ham, at han var uegnet til at sidde som Formand for Hjælpekassen. Man kan altsaa meget vel være Medlem af en Nævningedomstol uden at være værdig til at være Medlem af en Hjælpekassebestyrelse. Jeg har vanskeligt ved at se, hvad der skulde bevirke Forskellen. Paa det Tidspunkt, jeg fik det at vide, gik jeg ud fra, at man paa Sukkerfabrikken ikke saa noget alvorligt i denne Mands Forseelse. Derfor tog jeg den naturligvis heller ikke alvorligt. Jeg maa derfor tilbagevise den Bebrejdelse, den højtærede Indenrigsminister har rettet mod mig for ikke i dette Tilfælde helt ud at have opfyldt de Pligter, der kunde paahvile mig som Byens Borgmester.

Den højtærede Indenrigsminister gav i sin Tale en ganske usandfærdig Skildring af Stiftelsen af Foreningen „Gamles Værn“ og dens Indflydelse paa denne Sags Fremkomst. Den paagældende Forening oprettedes i November — jeg vil bede ærede Medlemmer holde fast paa Tidspunktet — for at indsamle Penge til at skaffe Byens alderdomsunderstøttede en ekstra Hjælp, da den af den højtærede Indenrigsminister gennemførte Aldersrentelov ellers vilde føre til, at de baade sultede og frøs. For at raade Bod paa dette blev denne Forening dannet i November Maaned. Det er rigtigt, at Oluf Olsen var Medindbyder ved Dannelsen af Foreningen; og det skal have krænknet denne Nakskov-Redaktørs moralske Følelser, saa at han absolut maatte sætte et Udrensningsarbejde i Gang. Det kom imidlertid ikke straks; det kan ikke være af den Grund, at han optraadte som Moralprædikant. Det fremgaar nemlig som allerede sagt deraf,